

„L-AM ÎNTÂLNIT PE ISUS ȘI AM TRECUT DE LA MOARTE LA VIAȚĂ”

Târziu te-am iubit Doamne, târziu, dar nici acum nu sunt sigură că Te iubesc cu adevărat, dar de un lucru sunt convinsă profund, și anume că Tu m-ai iubit dintotdeauna și mă iubești neîncetat.

Așa încep istoria convertirii mele, a renașterii la o viață spirituală nouă; chiar dacă în exterior dădeam impresia că trăiesc pentru Domnul, căci sunt o persoană consacrată, atitudinile și comportamentul meu se forțau să fie în conformitate cu regula de viață pe care am ales să o trăiesc în mănăstire, dar în interiorul meu eram moartă deja de mult. Trăiam o nemulțumire continuă, o stare de plictiseală, nu mai găseam nici un sens în viața mea, ba chiar în ultima perioadă nu mai aveam nici o relație cu persoanele, mă închideam din ce în ce mai mult în mine însămi, până ce am ajuns singură, singură. Cei din jur mă deranjau, nu mai puteam să-i suport, dimpotrivă îi uram, le voiam răul și mă bucuram când li se întâmpla ceva rău. În această singurătate mă simțeam din ce în ce mai mult cufundată în întuneric, în abisul unei prăpastii din care nu mai aveam nimic de ce să mă agăț sau să mă sprijin. Mă simțeam total părăsită, îmi vedeam viața din trecut și nu mai reușeam să văd în prezent nimic bun în mine. Mă simțeam o persoană distrusă din toate punctele de vedere: moral, spiritual, fizic și psihic, redusă la zero. Am început să-mi blestem chiar și ziua în care m-am născut, să-l insult pe Dumnezeu, pierdusem orice fel de speranță. Încercam să mă rog, dar nu puteam, încercam să ascult mai cu atenție Sf. Liturghie, dar în zadar, parcă toate acestea mă apăsau și îmi distrugau viața și mai mult. Am încetat să mai cred și în acestea, am încetat să mai particip la vreo întâlnire unde puteam să mai aud vreun cuvânt de încurajare. Ajunsesem în așa hal că parcă nu mai aveam nici simțuri în mine, nu-mi mai trebuia să aud nimic, am renunțat la totul, unica dorință era să termin cu totul, nu mai avea nici un rost să mai caut motive să trăiesc. Îmi vedeam viața atât de urâtă, încât nu puteam să o accept și să-i dau vreo valoare, dimpotrivă cădeam tot mai mult și nu mai reușeam să mă ridic în nici un fel, parcă totul și toți erau împotriva mea.

Dar în această disperare a vieții mele când totul părea fără urmă de speranță ca să-mi mai recapăt puterile de a mai crede, am trăit o experiență puternică a iubirii lui Dumnezeu pentru mine. Nu pot să nu povestesc ceea ce mi s-a întâmplat, chiar dacă cuvintele sunt prea sărace în comparație cu ceea ce am experimentat. Am fost pregătită de o persoană laică să fac o spovadă generală în care m-am eliberat de tot ceea ce mă împiedica să mărturisesc anumite lucruri. M-au cuprins multe lacrimi, multă durere, dar și bucurie în același timp. Am simțit bunătatea și fidelitatea lui Isus față de mine, omul răătăcit; eliberarea de idolatrii și experiența profundă le-am simțit și mai mult când aceste două persoane, care m-au pregătit pentru această experiență, s-au rugat pentru mine și l-au invocat pe Duhul Sfânt. Eram ca o stană de piatră, m-am așezat pe un scaun și încet, încet nu mă mai simțeam, cuvintele rugăciunii mă pătrundeau tot mai adânc, simțeam cum mă eliberam de tot ce mă apăsa și parcă se rupea ceva din mine. La un moment dat am simțit cum mi s-a luat ceva de pe inimă, am respirat adânc o ușurare enormă și într-adevăr mi-au rămas întipărite în inimă cuvintele care mi-au fost adresate direct: “Soră, în numele lui Isus din Nazaret te declar liberă!”.

Din acel moment viața mea a început să înflorească, inima parcă a început să bată și să o simt în mine. Abia acum, la 31 de ani, l-am întâlnit pe Isus și iubirea lui infinită pentru mine. Simt o mare libertate interioară, am început să zâmbesc vieții, mă simt renăscută la o viață nouă, mă simt privită și iubită de Isus. Prima oră de adorație, pe care am făcut-o după această experiență, am trăit-o total diferit decât până acum, priveam la Sf. Sacrament, lumina și bucuria m-au pătruns până la lacrimi, nu mă mai interesa cine era în jurul meu, ci stăteam cu ochii ațintiți și nu mai puteam să-mi iau privirea de la El. Era prima mea experiență atât de profundă, o rugăciune a inimii. Am început să-mi privesc viața altfel, să binecuvântezez trecutul meu, chiar dacă mai sunt multe răni încă de vindecat. Acum sunt convinsă că numai Isus le poate vindeca.

Simt o mulțumire profundă pe care înainte nu o simțeam, o pace și o libertate care mă împinge și mă deschide asemenea unui boboc de floare de parcă abia acum începe încet, încet să înflorească.

Mulțumesc Isuse pentru fidelitatea și iubirea ta! Profund rămân întipărite în viața mea Pr. Victor și Agneza prin care Tu ai lucrat în viața mea. Le mulțumesc din toată inima. AMIN! ALELUIA!

Anonim